

— Да, отговори Стоянъ, — азъ съмъ готовъ всѣкога да си положа главата.

— И азъ сжщо! Извика Никола.

— Тогава азъ ще говоря и извѣстя, а за сега ще давамъ нѣкому отъ васъ тѣзи книги, които сж назначени за четалището.

— Давай ги менѣ! извика Никола.

— Сѣ едно ми е, отговори Станко.

— Тогава азъ ще ида вечеръ при тебѣ.

— Два пжтя въ недѣлята: въ Срѣда и въ Сжббота. Разбирашъ ли?

— Какъ да не разбирамъ? Трѣбва само да се запомни: Срѣда, Сжббота, Срѣда, Сжббота . . . повтори за себя си Никола.

V.

Може би Еленкината хубостъ и да не произвѣдеше такова впечатление на Никола, ако не бѣше станало произшествието съ хрусталното корубче, което произшествие му напомнѣше постоянно за момичето. Извѣстно е, че незначителни произшествия водятъ по нѣкога къмъ велики събития. Това, което, произлѣзна, вслѣдствие разбитието на хрусталното корупче, въ никакъвъ случай неможаше да се причисли къмъ разрядътъ на великитѣ събития. Произлѣзна нѣщо обикновено. Красивото момиче се поревна на младийтъ чловѣкъ, а произшетвието още повече усили това чувство.

— Азъ счупихъ корупчето, повтарѣше Никола: — азъ ѣ сторихъ неприятность . . . ней . . .

Щомъ като почне младийтъ чловѣкъ да повтаря мѣстоимѣнията: „ней, тя“, то значи, че има личность, къмъ която се отнасятъ тѣ и че ако тази личность не е напълно завладѣла неговото сърдце, то въ всѣкий случай, може да го завладѣе.

— Тя . . . Тя . . . Това мѣстоимение не му даваше покой въ врѣме на работата. Той, собствено да се кажи, мисляше за корубчето. Той толкова изработваше на мѣсецъ, щото можаше да отлага на страна по десетъ гроша. Никола си приброи веднаждъ